

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs	Lappuse
	I <i>Informācija</i>	
	Tiesa	
	TIESA	
2004/C 168/01	Lieta C-138/04: Prasība pret Dānijas Karalisti, ko iesniedza Eiropas Kopienu Komisija 2004. gada 15.martā	1
2004/C 168/02	Lieta C-179/04: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 16. aprīlī	2
2004/C 168/03	Lieta C-181/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 3. marta Symvoulio tis Epikrateias (Grieķija) rīkojumu lietā ELMEKA N.E. pret Ypourgos Oikonomikon	2
2004/C 168/04	Lieta C-188/04: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 22. aprīlī	2
2004/C 168/05	Lieta C-196/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 29. aprīļa Special Commissioners rīkojumu lietā Cadbury Schweppes plc un Cadbury Schweppes Overseas Ltd pret Commissioners of Inland Revenue	3
2004/C 168/06	Lieta C-197/04: Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 30. aprīlī	3
2004/C 168/07	Lieta C-198/04: Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 4. maijā	4
2004/C 168/08	Lieta C-205/04: Prasība pret Spānijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 7. maijā	4
	PIRMĀS INSTANCES TIESA	
2004/C 168/09	Tiesnešu sadalījums palātās un virspalātās sastāvs	5
2004/C 168/10	Lieta T-123/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes un modeļi), ko Cargo Partner AG iesniedza 2004. gada 31. martā	6

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (turpinājums)	Lappuse
2004/C 168/11	Lieta T-129/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju, ko iesniedza Develey Holding GmbH & Co Beteiligungs KG 2004. gada 1. aprīlī	6
2004/C 168/12	Lieta T – 132/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Tiesu, ko André Bonnet iesniedza 2004. gada 2. aprīlī	7
2004/C 168/13	Lieta T-139/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Kelvin William Stephens iesniedza 2004. gada 8. aprīlī	7
2004/C 168/14	Lieta T-142/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Cargill B.V. iesniedza 2004. gada 14. aprīlī	8
2004/C 168/15	Lieta T-144/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Télévision Française 1 SA iesniedza 2004. gada 13. aprīlī	8
2004/C 168/16	Lieta T – 146/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Parlamentu, ko Gorostiaga Atxalandabaso iesniedza 2004. gada 20. aprīlī	9
2004/C 168/17	Lieta T-147/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Brian M. Ross iesniedza 2004. gada 23. aprīlī	9
2004/C 168/18	Lieta T-149/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko 2004. gada 26. aprīlī iesniedza Imre Czigany, Isabel Alves, Georgette Henningsen un Michel Lucas	10
2004/C 168/19	Lieta T – 151/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Bernard Nonat iesniedza 2004. gada 16. aprīlī	10
2004/C 168/20	Lieta T-153/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Ferriere Nord spa iesniedza 2004. gada 23. aprīlī	11
2004/C 168/21	Lieta T-154/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Daniel Bauwens iesniedza 2004. gada 22. aprīlī	11
2004/C 168/22	Lieta T – 157/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Joël De Bry iesniedza 2004. gada 22. aprīlī	12
2004/C 168/23	Lieta T-160/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Gerasimos Potamianos iesniedza 2004. gada 26. aprīlī	12
2004/C 168/24	Lieta T-161/04: Prasība pret Eiropas Komisiju, ko Gregorio Valero Jordana iesniedza 2004. gada 26. aprīlī	12

II *Sagatavošanas dokumenti*

.....

III *Paziņojumi*

2004/C 168/25	Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī OV C 156, 12.6.2004..	14
---------------	--	----

I

(Informācija)

TIESA

TIESA

Prasība pret Dānijas Karalisti, ko iesniedza Eiropas Kopienų Komisija 2004. gada 15.martā**(Lieta C-138/04)**

(2004/C 168/01)

Piropas Kopienų Tiesā, 2004. gada 15. martā, izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Dānijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv R.Lyal un T.Fich.

Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

1. konstatēt, ka Dānijas Karaliste nav izpildījusi tās pienākumus saskaņā ar EKL 249. panta un Direktīvas 83/183/EEC noteikumiem, tā kā tā neļauj personām, kuras savu pastāvīgo dzīvesvietu pārcēlušas uz Dāniju, gūt labumu no nodokļa par automašīnas reģistrāciju atbrīvojuma, kas saskaņā ar Direktīvas 83/183/EEC (¹) 1. panta 1. punkta noteikumiem īstenībā ir uzskatāms par patēriņa nodokli.
2. piespriest Dānijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Nodoklis par automašīnas reģistrāciju tiek iekasēts šīs automašīnas pirmreizējās reģistrācijas laikā Dānijā, tā lai personas, kuras pārceļ savu pastāvīgo dzīvesvietu no citas valsts uz Dāniju, ievēd sev piederošās automašīnas ar nolūku tās izmantot Dānijā, tāpat tiktu apliktas ar nodokli.

— Komisija uzskata, ka tādējādi nodoklis par automašīnu reģistrāciju veido "patēriņa nodokli", ko parasti piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievēšanai no citas dalībvalsts, par ko Dalībvalstīm, saskaņā ar Direktīvas 1. panta 1. punkta noteikumiem, ir jāpiesūķir atbrīvojums no aplikšanas ar nodokli.

Automašīnas reģistrācijas nodoklis bez šaubām ir "patēriņa nodoklis", kas skar plaša patēriņa preces un tiek aprēķināts no šo preču ekonomiskās vērtības, to iekasējot tikai vienreiz.

Tāpat nav vairāk nekādu šaubu par to, ka tas ir nodoklis "ko parasti iekasē pie privātpersonu personīgo lietu galīgās ievēšanas". Fakts, ka tas netiek iekasēts automašīnas reģistrācijas laikā, negroza faktu par to, ka automašīnas reģistrācija ir priekšnoteikums, lai to varētu izmantot Dānijas ceļu satiksmē. Privātpersona, kas pārceļ savu dzīvesvietu, ievēdot automašīnu, var to izmantot tikai minētajam nolūkam.

— Komisija turklāt uzskata, ka automašīnas reģistrācijas nodoklis nevar tikt uzskatīts par vienu no "īpašiem un/vai periodiskiem nodokļiem, kas saistīti ar šo lietu izmantošanu valstī", ko Direktīvas 1. punkta 2. apakšpunkts izslēdz no atbrīvojuma piemērojamības jomas.

Šis izņēmums attiecas tikai uz nodokļiem, kas saistīti ar iepriekš minēto preču izmantošanu un nodokļiem, kas var tikt iekasēti, lai nodrošinātu pakalpojumu apmaksu ir cieši saistīti ar šo preču izmantošanu.

1. panta 2. apakšpunkta redakcija sniedz trīs piemērus, kad uz šādiem nodokļiem nav attiecināms izņēmums, proti "nodokļi par automašīnu reģistrāciju, ceļu nodokļi un samaksa par televīziju". Kopīgais šiem piemēriem ir fakts, ka runa nav par patēriņa nodokļiem, bet gan drīzāk tie attiecināmi uz patreizēju preču lietošanu un, ka tie nodrošina iespēju valsts varas iestādēm neuzņemties izmaksu segšanu, kas saistītas ar šo preču lietošanu.

Saskaņā ar Komisijas viedokli, atsauci uz automašīnu reģistrācijas nodokļiem tādējādi jātulko tikai kā nodokļi, kas attiecināmi uz iepriekš minēto automašīnas reģistrāciju.

Šo viedokli apstiprina Direktīvas 1.punkta salīdzinoša izpēte dažādās valodu versijās. Izņemot Vācu un Dāņu valodu tekstus, kuros tiek izmantots viens termins 1. panta 1. un 2. punktā, t.i. "Abgaben" un "afgifter", visās citās valodu versijās 1. panta 1. un 2. punktos tiek lietoti citi termini, proti, "taxes" un "droits" franču valodā, "taxes" un "fees" angļu valodā, u.t.t. Ir skaidri redzams, ka jēdzieni "droits" un "fees" var tikt attiecināmi tikai uz nodokļiem, kas tiek iekasēti par pakalpojumiem.

Pilnīgi nepieļaujams ir uzskatīt automašīnas reģistrācijas nodokli kā maksājumu par pakalpojumu, jo tas tiek aprēķināts no automašīnas pamatvērtības, proti, šobrīd 105 % no vērtības, līdz DKK 57 400 (kas atbilst EUR 7 735) un 180 % no automašīnas atlikušās vērtības uz reģistrācijas brīdi, ieskaitot PVN.

(¹) 1983. gada 28. marta Padomes Direktīva 83/183/EEC par atbrīvojumiem no nodokļiem, ko piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievēšanai no Dalībvalsts (OV L 105, 23.4.1983., 64. lpp.)

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2004. gada 16. aprīlī

(Lieta C-179/04)

(2004/C 168/02)

Eiropas Kopienų Tiesā 2004. gada 16. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Georgios Zavvos, Komisijas Juridiskā dienesta loceklis.

Eiropas Kopienų Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, neveicot visus nepieciešamos likumdošanas, normatīvos un administratīvos pasākumus nolūkā ieviest Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 7. decembra Direktīvas 2000/64/EC, ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEC, 92/49/EEC, 92/96/EEC un 93/22/EEC par informācijas apmaiņu ar trešām valstīm, (¹) noteikumus, un, jebkurā gadījumā nepaziņojot Komisijai par attiecīgiem pasākumiem, Grieķijas Republika neizpildīja ar šo Direktīvu uzlikto pienākumus.

— piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Saskaņā ar Tiesas pastāvīgu praksi, dalībvalsts nevar atsaukties uz iekšējiem apstākļiem vai grūtībām, lai attaisnotu no Kopienų tiesībām izrietošo pienākumu un termiņu neievērošanu.

(¹) OV L 290, 2000., 27. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 3. marta Symvoulio tis Epikrateias (Grieķija) rīkojumu lietā ELMEKA N.E. pret Ypourgos Oikonomikon

(Lieta C-181/04)

(2004/C 168/03)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 3. marta Symvoulio tis Epikrateias rīkojumu lietā ELMEKA N.E. pret Ypourgos Oikonomikon un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 19. aprīlī.

Symvoulio tis Epikrateias lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai 15. panta 4. punkta a) apakšpunkta noteikumi Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (¹) (Padomes Direktīva 77/388), uz ko norāda minētās Direktīvas 15. panta 5. punkts, jāinterpretē tā, ka tie attiecas gan uz tādu kuģu fraktēšanu, kurus izmanto kuģošanai atklātā jūrā un kuri pārvadā pasažierus par atlīdzību, gan uz tādu kuģu fraktēšanu, kurus izmanto komercdarbībai, rūpnieciskai darbībai vai zvejniecībai, vai arī tie attiecas tikai uz tādu kuģu fraktēšanu, kurus izmanto kuģošanai atklātā jūrā, tādā ziņā, ka, otrajā gadījumā noteikumiem likuma Nr. 1642/1986 22. panta 1. punkta d) apakšpunktā attiecībā uz kuģiem, uz ko attiecas fraktēšana, ir plašāka piemērošanas joma, nekā minētās Direktīvas noteikumiem?
- 2) Vai saistībā ar atbrīvojumu Sestās direktīvas 15. panta 8. punktā, pakalpojumiem jābūt paredzētiem pašam rēderim, vai arī šo atbrīvojumu var piemērot arī tad, ja pakalpojumi ir paredzēti trešai personai, ja vien pakalpojums sniedz, lai apmierinātu tā paša panta 5. punktā norādīto kuģu tiešās vajadzības, kas atbilst kuģiem, kuri norādīti arī minētā panta 4. punkta a un b) apakšpunktā?
- 3) Vai Kopienų tiesību noteikumi un principi, kas attiecas uz pievienotās vērtības nodokļiem – un ar kādiem nosacījumiem – ļauj a posteriori prasīt maksāt nodokli, ko nodokļu maksātājs attiecīgajā laika posmā nav ņēmis vērā attiecībā uz otru līgumslēdzēju un ko tas tādējādi nav maksājis nodokļu iestādei, jo tās rīcība tam likusi secināt, ka viņam nav jāmaksā šis nodoklis?

(¹) EKOV L 145 1977., 1. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2004. gada 22. aprīlī

(Lieta C-188/04)

(2004/C 168/04)

Eiropas Kopienų Tiesā 2004. gada 22. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv K. Wiedner un G. Bambara, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka sabiedrībai ANAS S.p.a. nododot koncesijā sabiedrībai Autostrada Brescia-Verona-Vicenza-Padova p.a. autoceļa "Pedemontana Veneta Ovest" būvdarbus un pārvaldi, ar tiešās koncesijas palīdzību, kas tika noformēta vienošanās veidā 1999. gada 7. decembrī, par kuru nebija iepriekš izsludināts paziņojums, un neievērojot visus nepieciešamos nosacījumus, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 3. panta 1. punkts un 11. panta 3., 6. un 7. punkts Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvā 93/37/EEK⁽¹⁾ par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu piešķiršanas procedūras.

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Saskaņā ar Komisiju, ANAS autoceļa "Pedemontana Veneta Ovest" būvdarbu un pārvaldes nodošana koncesijā, iepriekš neizsludinot paziņojumu, nav saderīga ar Direktīvu 93/37/EEK, jo īpaši tās 3. panta 1. punkta un 11. panta 3., 6. un 7. punkta noteikumiem.

Direktīvas 3. pants paredz, ka, ja līgumslēdzējas iestādes slēdz koncesijas valsts līgumu, šim līgumam, ja tā vērtība ir vismaz 5 miljonu eiro, piemēro izsludināšanas noteikumus. Jo īpaši, saskaņā ar Direktīvas 11. panta 3. punktu, līgumslēdzējas iestādes, kas vēlas piešķirt būvdarbu koncesijas līgumu, šādu nodomu dara zināmu paziņojumā, nosūtot, saskaņā ar šā panta 7. punktu, šādu paziņojumu Eiropas Kopienu Oficiālo Publikāciju birojā.

Tā kā autoceļa "Pedemontana Veneta Ovest" būvdarbu un pārvaldes vērtība ir ap 350 miljonu eiro, to noteikti bija jāpublicē Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī.

⁽¹⁾ OV L 199, 1993., 54. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 29. aprīļa Special Commissioners rīkojumu lietā Cadbury Schweppes plc un Cadbury Schweppes Overseas Ltd pret Commissionners of Inland Revenue

(Lieta C-196/04)

(2004/C 168/05)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 29. aprīļa Special Commissioners (Lielbritānija) rīkojumu lietā Cadbury Schweppes plc un Cadbury Schweppes Overseas Ltd pret Commissionners of Inland Revenue un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 3. maijā

Special Commissioners lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

"Vai EK līguma 43., 49. un 56. pants iestājas pret tādiem valsts tiesību aktiem nodokļu jomā, par kādiem ir strīds pamata lietā, kas noteiktos apstākļos nosaka maksājuma piemērošanu vienā Dalībvalstī rezidējošai sabiedrībai, attiecībā pret šīs sabiedrības citā Dalībvalstī, kurā ir zemāks nodokļu līmenis, rezidējošas meitas sabiedrības peļņu?"

Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 30. aprīlī

(Lieta C-197/04)

(2004/C 168/06)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 30. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Kilian Gross, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienu Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

1. Vācijas Federatīvā Republika ar nodokļu likmes piemērošanu sasmalcinātai tabakai cigarešu tīšanai, kas tiek pārdotas ar nosaukumu "West Single Packs" ir pārkāpusi 4. panta 1. daļas b) apakšpunktu Padomes Direktīvā 95/59/EG⁽¹⁾ par nodokļiem, kas nav apgrozījuma nodokļi un kas ietekmē tabakas izstrādājumu patēriņu un 2. panta 1. daļu Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīvā 92/79/EWG⁽²⁾ par nodokļu saskaņošanu cigaretēm.

2. piespriest Vācijas Federatīvai Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pēc Komisijas uzskatiem, runa ir par cigaretēm 4. panta 1. daļas b) apakšpunkta Padomes Direktīvā 95/59/EG izpratnē, kas Vācijas tirgū tiek pārdotas kā cigarešu rullīši ar apzīmējumu "West Single Packs", kurus patērētājs bez rūpnieciskiem paņēmieniem var ielikt atsevišķi tirgotajās cigarešu papīra čaulītēs ar filtru un kuras attiecīgi arī ir jāapliek ar nodokli.

Vācijas tiesības piemērojot nodokļu likmi sasmalcinātai tabakai cigarešu tīšanai uz "West Single Packs" pārkāpj 4. panta 1. daļu Padomes Direktīvā 95/59/EG un 2. panta 1. daļu Padomes Direktīvā 92/79/EWG.

⁽¹⁾ OV L 291, 40. lpp.

⁽²⁾ OV L 316, 8. lpp.

Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 4. maijā**(Lieta C-198/04)**

(2004/C 168/07)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 4. maijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Francijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv M. Patakia un H. Stovlbaek, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienu Komisija prasījumi Tiesai ir šādi:

1. konstatēt, ka Francijas Republika, attiecībā uz tūristu gida profesiju nepilnīgi transponējot Direktīvu 89/43/EEK⁽¹⁾ un Direktīvu 92/51/EEK⁽²⁾, nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētās direktīvas un Eiropas Kopienu dibināšanas līgums.
2. piespriet Francijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Francijas tiesību akti, kas piemērojami tūristu gida profesijai, neparedz diplomu atzīšanas procedūru atbilstoši Direktīvai 89/48/EEK un 92/51/EEK.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 89/48/EEK (1988. gada 21. decembris) par vispārēju sistēmu tādu augstākās izglītības diplomu atzīšanai, ko piešķir par vismaz trīs gadu profesionālo izglītību (OV L 19, 24.01.1989., 16. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīvas 92/51/EEK (1992. gada 18. jūnijs) par otro vispārējo sistēmu profesionālās izglītības un mācību atzīšanai (OV L 209, 24.07.1992., 25. lpp.).

Prasība pret Spānijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 7. maijā**(Lieta C-205/04)**

(2004/C 168/08)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 7. maijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Spānijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv D.G. Rozet, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- konstatēt, ka nepieņemot tiesību normas, kas skaidri paredzētu, ka Spānijas civildienests no ekonomiskā viedokļa atzīst citas dalībvalsts valsts pārvaldē sniegtos pakalpojumus, Spānijas Karaliste nav izpildījusi prasības, ko tai uzliek EK līguma 39. pants un 7. pants Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulā (EEK) Nr. 1612/68⁽¹⁾ par darbaspēka pārvietošanās brīvību Kopienā;
- piespriet Spānijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Saskaņā ar Tiesas judikatūru EK līguma 39. pants un 7. pants Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulā (EEK) Nr. 1612/68 par darbaspēka pārvietošanās brīvību Kopienā uzliek dalībvalstīm pienākumu, nosakot pieeju, klasifikāciju un darba stāžu savā civildienestā, ņemt vērā Kopienas pilsoņu darba stāžu un profesionālo pieredzi, kas ir iegūta citas dalībvalsts pārvaldē. Spānijas tiesību normas nesatur noteikumu, kas ar nepieciešamās juridiskās drošības palīdzību, no ekonomiskā viedokļa garantētu citas dalībvalsts valsts pārvaldē sniegto pakalpojumu atzīšanu.

⁽¹⁾ OV L 257, 1968., 2. lpp.

PIRMĀS INSTANCES TIESA

Tiesnešu sadalījums palātās un virspalātas sastāvs

(2004/C 168/09)

Pēc jauno tiesnešu, proti: tiesnese Cremona, tiesnesis Czúcz, tiesnese Wiszniewska-Bialecka, tiesnese Pelikánová, tiesnesis Šváby, tiesnesis Vadapalas, tiesnese Jürimäe, tiesnese Labucka un tiesnesis Papasavvas stāšanās amatā, kā arī ņemot vērā 2004. gada 21. aprīļa 10. panta 1. punkta reglamenta grozījumus, Pirmās instances tiesa savā 2004. gada 13. maija plenārsēdē nolēma veikt grozījumus 2003. gada 2. jūlija lēmumā par tiesnešu sadalījumu palātās un virspalātā:

Laika periodā no 2004. gada 13. maija līdz 2004. gada 31. augustam

1. palāta (trīs tiesneši):

Vesterdorf Priekšsēdētājs, tiesnesis Mengozzi, tiesnese Martins Ribeiro, tiesnese Labucka;

1. palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Priekšsēdētājs Vesterdorf, tiesnesis Jaeger, tiesnesis Mengozzi, tiesnese Martins Ribeiro, tiesnesis Dehousse, tiesnese Labucka;

2. palāta (trīs tiesneši):

Pirrung palātas priekšsēdētājs, tiesnesis Meij, tiesnesis Forwood, tiesnese Pelikánová, tiesnesis Papasavvas;

2. palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Pirrung palātas priekšsēdētājs, tiesnesis Meij, tiesnesis Forwood, tiesnese Pelikánová, tiesnesis Papasavvas;

3. palāta (trīs tiesneši):

Azizi palātas priekšsēdētājs, tiesnesis Jaeger, tiesnesis Dehousse, tiesnese Cremona, tiesnesis Czúcz;

3. palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Azizi palātas priekšsēdētājs, tiesnesis Jaeger, tiesnesis Dehousse, tiesnese Cremona, tiesnesis Czúcz;

4. palāta (trīs tiesneši):

Legal palātas priekšsēdētājs, tiesnese Tiili, tiesnesis Vilaras, tiesnese Wiszniewska-Bialecka, tiesnesis Vadapalas;

4. palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Legal palātas priekšsēdētājs, tiesnese Tiili, tiesnesis Vilaras, tiesnese Wiszniewska-Bialecka, tiesnesis Vadapalas;

5. palāta (trīs tiesneši):

Lindh palātas priekšsēdētāja, tiesnesis García-Valdecasas, tiesnesis Cooke, tiesnesis Šváby, tiesnese Jürimäe;

5. palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Lindh palātas priekšsēdētāja, tiesnesis García-Valdecasas, tiesnesis Cooke, tiesnesis Šváby, tiesnese Jürimäe.

Gadījumā, ja vienā no šīm palātām ir lielāks tiesnešu skaits, nekā jābūt saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 10. panta 1. punktu, provizoriskā ziņojuma iesniegšanas brīdī saskaņā ar reglamenta 52. pantu palātas priekšsēdētājs nozīmē pēc rotācijas principa katrā lietā tiesnesi vai tiesnešus, kas nav tiesnesis referents, kas nepiedalās tiesāšanās, ņemot vērā palātas tiesnešu amata rangs saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 6. pantu.

Virspalāta laika periodā no 2004. gada 1. jūnija līdz 2004. gada 31. augustam sanāk šādā sastāvā: priekšsēdētājs Vesterdorf, palātu priekšsēdētāji Lindh, Azizi, Pirrung un Legal, palātu paplašinātā sastāvā tiesneši, kam šī lieta būtu bijusi jāskata, ja lieta būtu bijusi nodota palātai piecu tiesnešu sastāvā, kā arī četri Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja nozīmēti tiesneši, kuri tiek nozīmēti no citām palātām pēc rotācijas principa ņemot vērā attiecīgās palātas tiesnešu amata rangs saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 6. pantu.

Lietās, kurās rakstveida process ir beidzies un ir tikusi noturēta vai iepļānota tiesas sēde mutveida procesam pirms 2004. gada 13. maija, mutveida procesa laikā apspriedēs un sprieduma pieņemšanā palātas turpina sanākt iepriekšējā sastāvā.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes un modeļi), ko Cargo Partner AG iesniedza 2004. gada 31. martā

(Lieta T-123/04)

(2004/C 168/10)

(Tiesvedības valoda: vācu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 31. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes un modeļi), ko cēla Cargo Partner AG, Fischamend (Austrijā), kuru pārstāv M. Wolner, advokāts.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- izdarīt grozījumus apstrīdētajā lēmumā, lai pieteikto preču zīmi varētu reģistrēt;
- in eventū, nodot lietu atpakaļ Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes un modeļi) un
- piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes un modeļi) atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pieteiktā kopienas preču zīme:	Preču zīme CARGO PARTNER – Pieteikuma Nr. 2697290
Preces vai pakalpojumi:	36. (apdrošināšana) un 39. (transporta, iepakojšana un uzglabāšana, ceļojumu organizēšana) klases preces un pakalpojumi
Apelācijas padomē apstrīdētais lēmums:	Pārbaudītāja daļējs atteikums reģistrēt 39. klasē transporta un uzglabāšanas pakalpojumus
Apelācijas padomes lēmums:	Sūdzību noraidīt
Prasības pamats:	Preču zīmei ir atšķirīgas īpašības un tādēļ tā ir reģistrējama

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju, ko iesniedza Develey Holding GmbH & Co Beteiligungs KG 2004. gada 1. aprīlī

(Lieta T-129/04)

(2004/C 168/11)

(Tiesvedības valoda: vācu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 1. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju, ko cēla Develey Holding GmbH & Co Beteiligungs KG ar sēdekli Unterhaching (Vācijā), kuru pārstāv advokāti H. P. Kunc- Hallstein un R. Kunz- Hallstein.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja otrās Apelācijas padomes (preču zīmes un modeļi) 2004. gada 20. janvāra lēmumu;
- piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam atlīdzināt tiesvedības izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Reģistrēšanai pieteiktā Kopienas preču zīme:	Trīsdimensionāla plastmasas pudeles formas preču zīme – pieteikuma Nr. 2579381
Preces vai pakalpojumi:	29., 30. un 32. klases preces (cita starpā tomātu koncentrāts, piens un piena produkti, majonēzes, kečups, augļu dzērieni)
Apelācijas padomē apstrīdētais lēmums:	pārbaudītāja atteikums reģistrēt
Iebildumu nodaļas lēmums:	prasības noraidīšana
Izvirzītie pamati:	EK Regulas Nr. 40/94 ¹ 74. panta 1. daļas un 45. panta pārkāpums, EK Regulas Nr. 40/94 73. panta pārkāpums sakarā ar to, ka atbildētāja pārvalde paskaidro, ka tai nav saistoša iepriekš veiktā reģistrācija citās dalībvalstīs, un EK Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. daļas pārkāpums.

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1.lpp.)

Prasība pret Eiropas Kopienu Tiesu, ko André Bonnet iesniedza 2004. gada 2. aprīlī

(Lieta T – 132/04)

(2004/C 168/12)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 2. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Tiesu, ko cēla André Bonnet, kas norādīja adresi Saint Pierre de Vassols (Francija), kuru pārstāv advokāts Hervé de Lepinau, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- Atcelt 2004. gada 11. februāra un 2004. gada 4. marta lēmumus, kā arī lēmumu par citas personas iecelšanu amatā, kuru vajadzētu ieņemt prasītājam;
- Piespriest Eiropas Kopienu Tiesu maksāt prasītājam 100 000 eiro morālā kaitējuma atlīdzinājumu, kā arī 5 000 eiro mēnesī, sākot no 1. marta līdz brīdim, kad prasītājs tiks iecelts amatā;
- pakārtoti un daļēji papildus, pieņemot, ka Pirmās instances tiesas lēmums nebūs par pamatu tam, lai prasītājs noteikti tiku iecelts amatā, piespriest Eiropas Kopienu Tiesai maksāt zaudējumu atlīdzību 260 000 eiro apmērā, ieskaitot likumiskos procentus no prasības iesniegšanas dienas.
- Jebkurā gadījumā piespriest Eiropas Kopienu Tiesu atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs bija pieteicies uz spriedumu redaktora amatu Tiesas priekšsēdētāja kabinetā. Pēc prasītāja domām, atlases beigās viņš tika pieņemts, bet saskaņā ar apstrīdamo lēmumu, prasītājs netika iecelts iepriekš minētajā amatā.

Pamatojot savu prasību, prasītājs norāda uz kabineta vadītāja nekompetenci attiecībā uz tiesnešu palīgu iecelšanu amatā. Tālāk prasītājs norāda uz tādu būtisku formas pārkāpumu kā formu paralēlismu, argumentācijas trūkumu un aizstāvības tiesību pārkāpumu.

Tāpat prasītājs norāda uz iegūto tiesību, neretroaktīvā spēka (tāds, kam nav atpakaļejoša spēka) un tiesiskās drošības principa aizskārums, ka arī tiesību uz privāto dzīvi un politiskās neitralitātes principa pārkāpumu. Visbeidzot prasītājs norāda uz pilnvaru pārsniegšanu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Kelvin William Stephens iesniedza 2004. gada 8. aprīlī

(Lieta T-139/04)

(2004/C 168/13)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesai 2004. gada 8. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Kelvin William Stephens, ar dzīvesvietu Briselē, ko pārstāv Nicolas Lhoest, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt AIPN lēmumu, kas datēts ar 2003. gada 14. aprīli, ciktāl tajā
 - pieņemot prasītāju darbā, nav noteikta viņa klasifikācija pakāpē A6, 3. līmenī;
 - nav uzskaitītas prasītāja amata pakāpes, tādējādi pārceļot uz vēlāku laiku viņa paaugstināšanu pakāpēs A5 un A4;
 - ir ierobežota lēmuma par pārcelšanu stāšanās spēkā attiecībā uz tā finansiālajām sekām ar 1995. gada 5. oktobri;
- atcelt AIPN 2004. gada 15. janvāra lēmumu par viņa sūdzības R/521/03 noraidīšanu, kas prasītājam izsniegts 2004. gada 30. janvārī;
- piespriest atbildētājam maksāt pabalstu, kurš pagaidām noteikts 125 000 eiro apmērā, gadījumā, ja tā vairs nevarētu atjaunot prasītāju attiecīgajā amata pakāpē;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Šajā prasībā prasītājs, kas, pieņemot viņu darbā 1985. gada oktobrī, iecelts pakāpē A7, 3. līmenī, iebilst pret AIPN lēmumu nepārskatīt šo klasifikāciju, nosakot viņam pakāpi A6, 1. līmeni, nevis pakāpi A6, 3. līmeni, neatjaunot viņa amata pakāpi un ierobežot lēmuma par pārcelšanu stāšanās spēkā ar 1995. gada 5. oktobri.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Cargill B.V. iesniedza 2004. gada 14. aprīlī

(Lieta T-142/04)

(2004/C 168/14)

(Tiesvedības valoda: nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 14. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Cargill B.V., nodibināta 's-Gravenhage (Nīderlande), kuru pārstāv H.J. Bronkhorst, advokāts, un J.F. Nouhuys, advokāts.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- I. atzīt par spēkā neesošu tai adresēto Eiropas Kopienu Komisijas 2004. gada 5. janvāra lēmumu;
- II. piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Prasītāja apstrīd Komisijas lēmumu, ar kuru tika noteikts, ka atbrīvojums no importa nodokļa konkrētajā gadījumā nav attaisnojams. Šis lēmums tika pieņemts pēc tam, kad Tiesa lietā C-156/00 Nīderlandes Karaliste/Komisija atzina par spēkā neesošu Komisijas lēmumu C/2000/485 (1).

Prasītāja saskaņā ar ieviešanas pārstrādei procedūru ir EK ievēdusi kukurūzu. Kukurūza bija jāpārstrādā par glikozi, kas tad atkal tika izvesta. Prasītājai bija nepieciešamās atļaujas ekvivalentai kompensācijai. Apstrīdētajā lēmumā Komisija saka, ka izvestā glikoze netika iegūta tikai no kukurūzas, bet arī no kviešiem, kuru izcelsme ir EK tirgus. Nīderlandes iestādes sakarā ar to pieprasīja importa nodokļa parādu. Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir noraidījusi prasību par atbrīvojumu no šā parāda.

Savas prasības atbalstam prasītāja pirmkārt izvirza tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Precīzāk, prasītāja atsauca uz tiesību tikt uzskatītai un tiesību piekļūt lietas materiāliem pārkāpumu.

Tālāk prasītāja izvirza Regulas Nr. 1430/79 (2) par importa vai eksporta nodokļu atmaksu vai atbrīvojumu no tiem 13. panta, kā arī Regulas Nr. 2913/92 (3) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 239. panta un Regulas Nr. 2454/93 (4), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai Nr. 2913/92, 905. līdz ieskaitot 909. panta pārkāpumu. Prasītāja arī atsauca uz EK 253. panta pamatošanas pienākuma pārkāpumu.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir netaisni nospriedusi, uzskatot, ka šeit ir jautājums par prasītājas acīmredzamu nevērību, neievērojot ieviešanas pārstrādei atļaujas nosacījumus. Saskaņā ar prasītājas teikto, eksportējamai glikozei, kas bija izgatavota no kviešiem un kukurūzas, bija tās pašas īpašības kā glikozei iegūtai tikai no kukurūzas. Prasītāja arī norāda, ka abi produkti atrodas zem viena un tā paša KN koda. Prasītāja tālāk norāda, ka vienīgais nopelums, ko var vērst pret to ir tas, ka tā ir eksportējusi glikozi daļēji pēc sešu mēnešu termiņa, kas ir noteikts atļaujā.

Prasītāja visu beidzot atsauca uz samērīguma principa pārkāpumu.

(1) Tiesas 2003. gada 13. marta spriedums lietā Nr. C-156/00 Nīderlande/Komisija, Recueil I-2527. lpp.

(2) Padomes 1979. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 1430/79 par importa vai eksporta nodokļu atmaksu vai atbrīvojumu no tiem, OV L 175, 1979., 1. lpp.

(3) Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, OV L 302, 1992., 1. lpp.

(4) Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, OV L 253, 1993., 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Télévision Française 1 SA iesniedza 2004. gada 13. aprīlī

(Lieta T-144/04)

(2004/C 168/15)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 13. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Télévision Française 1 SA, adrese Boulogne (Francija) kuru pārstāv advokāts Jean-Paul Hordies, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Télévision Française 1 SA prasījumi Pirmās Instances Tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Kopienu Komisijas 2003. gada 10. decembra galīgo lēmumu nr. C(2003) 4497 par valsts atbalstu, ko Francija piešķir "France 2" un "France 3" laikā no 1988. gada līdz 1994. gadam daļā, kur atbalsts tiek atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu atbilstoši 86. panta 2. punktam;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Pēc prasītājas sūdzības Komisija nolēma uzsākt formālu izpētes procedūru, kas paredzēta EK 88. panta 2. punktā, par investīciju subsīdijām, kā arī kapitāla dotācijām, ko no 1988. gada līdz 1994. gadam saņēma Francijas televīzijas kanāli "France 2" un "France 3". Pārsūdzētajā lēmumā Komisija nolēma kvalificēt šos pasākumus kā valsts atbalstu atbilstoši EK 87. pantam, bet tā atzina, ka tie ir saderīgi ar EK līgumu, atbilstoši 86. panta 2. punktam.

Ar pirmo pamatu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma motivācija ir kļūdaina un pārkāpj EK 86. panta 2. punktu un noteikumus par valsts atbalstu. Tā apstrīd Komisijas secinājumus, ka abu attiecīgo kanālu uzdevumi atbilst pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi 86. panta 2. daļas nozīmē, piebilstot, ka tās pašas uzdevumi ir gandrīz identiski, bet tie netiek pieskaitīti pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi. Tā apstrīd arī šī atbalsta finansiālo analīzi, ko apstrīdētajā lēmumā ir veikusi Komisija.

Ar otro pamatu prasītāja uzsver, ka Komisija ir veikusi nepareizu direktīvas 80/723 (¹) piemērošanu, lemjot, ka tā nav piemērojama publisku kanālu radiopārraidēm pirms 2000. gada. Uz šī pamata prasītāja norāda uz nepareizu protokola par valsts radiopārraižu sistēmu dalībvalstīs, kas pievienots EK līgumam, piemērošanu.

(¹) Komisijas 1980. gada 25. jūnija Direktīva 80/723/EEC par dalībvalstu un publisku uzņēmumu finansiālo attiecību pārskatāmību, O V L 195, 29.07.1980., 35.-37. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Parlamentu, ko Gorostiaga Atxalandabaso iesniedza 2004. gada 20. aprīlī

(Lieta T – 146/04)

(2004/C 168/16)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 20. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Parla-

mentu, ko cēla Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, kas norādīja adresi Saint Pierre d'Irube (Francija), kuru pārstāv advokāts Didier Rouget.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- Atcelt Eiropas Parlamenta 2004. gada 24. februāra lēmumu, uz kā pamata Parlaments ietur zināmu summu no zaudējumu atlīdzības izmaksas, līdz brīdim, kad prasītājs būs pilnībā atmaksājis savu parādu Parlamentam.
- piespriest Eiropas Parlamentu atlīdzināt gan paša, gan prasītāja tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētajā lēmumā Parlaments norāda, ka sakarā ar dokumentāru pierādījumu trūkumu par dažādu parlamentāro kompensāciju izmantošanu prasītājs, deputāts, ir parādā Parlamentam 118 360,18 eiro, tādēļ tas ietur zināmu summu no zaudējumu atlīdzības prasītājam.

Prasītājs apstrīd šo lēmumu, paskaidrojot, ka Parlaments ir rīkojies pretrunā ar Reglamentu par izdevumu un zaudējumu atlīdzību Eiropas parlamentāriešiem, proti, lēmumu ir pieņēmis Ģenerālsēkretariāts un nevis Prezidijs, kā to paredz iepriekš minētā reglamenta 27. pants. Turklāt prasītājs uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts objektivitātes, bezpartejiskuma, vienlīdzības un nediskriminācijas princips, kā arī pretrunīga procesa un tiesību uz aizstāvību princips. Tāpat prasītājs uzskata, ka lēmums nav pietiekami pamatots un tas pieņemts, ļaunprātīgi izmantojot varu politisku mērķu sasniegšanai. Visbeidzot prasītājs atsauca uz Parlamenta būtisku kļūdu vērtējumā.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Brian M. Ross iesniedza 2004. gada 23. aprīlī

(Lieta T-147/04)

(2004/C 168/17)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 23. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Brian M. Ross, dzīvojošs Morpetā (Apvienotā Karaliste), kuru pārstāv advokāts Eric Boigelot.

Prasītāja prasījumi Pirmās Instances Tiesai ir šādi:

- atcelt 2003. gada 31. marta lēmumu, ar kuru galīgi tiek apstiprināts ziņojums par prasītāja karjeras attīstību laika posmā 2001. g. – 2002. g.;
- atcelt minēto ziņojumu;
- atcelt netiešo lēmumu noraidīt prasītāja sūdzību, kas iesniegta 2002. gada 24. septembrī (R/562/03) un paredz atstrīdētā lēmuma atcelšanu;
- piespriest atbildētājam samaksāt prasītājam zaudējumu atlīdzību par morālo kaitējumu, kas *ex aequo et bono* ir novērtēts 10000 eiro apmērā, ja vien tā netiek palielināta vai samazināta procesa laikā
- piespriest atbildētājam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamatojot savu prasību, prasītājs atsaucās uz Statūtu 25. panta 2. daļas, 26. un 43. panta, kā arī Vispārējo 43. panta izpildes noteikumu pārkāpšanu, ko pieņēmusi Komisija 2002. gada 26. aprīlī. Viņš arī atsaucās uz pilnvaru pārsniegšanu, vispārīgo tiesību principu, tādu kā tiesības uz aizstāvību, labas pārvaldes principu un vienlīdzīgas attieksmes principu, pārkāpšanu, kā arī uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko 2004. gada 26. aprīlī iesniedza Imre Czigany, Isabel Alves, Georgette Henningsen un Michel Lucas

(Lieta T-149/04)

(2004/C 168/18)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 26. aprīlī ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Imre Czigany, ar dzīvesvietu Rhode St. Genèse (Beļģija), Isabel Alves, ar dzīvesvietu Luksemburgā, Georgette Henningsen, ar dzīvesvietu Briselē, un Michel Lucas, ar dzīvesvietu Briselē, ko pārstāv Gilles Bounéou un Frédéric Frabetti, advokāti, kuri norādījuši adresi Luksemburgā.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 2001./2002. gada izvērtēšanas rezultātus attiecībā uz viņiem;
- papildus atcelt ziņojumu par viņu karjeras attīstību (REC/CDR) laika posmā no 01.07.2001. līdz 31.12.2002.;

- pieņemt lēmumu par izdevumiem, izmaksām un honorāriem un piespriest Eiropas Kopienu Komisijai tos atlīdzināt.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāju izvirzītie pamati un galvenie argumenti šajā lietā ir identiski tiem, kas izvirzīti lietās T-43/04 un T-47/04.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Bernard Nonat iesniedza 2004. gada 16. aprīlī

(Lieta T – 151/04)

(2004/C 168/19)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 16. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Bernard Nonat, kas norādīja adresi Briselē, kuru pārstāv advokāti Albert Coolen, Jean-Noël Louis un Etienne Marchal, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- Atcelt lēmumu par galīgo ziņojumu par prasītāja karjeras attīstību laika periodā no 2002. gada 1. jūlija līdz 31. decembrim.
- piespriest Eiropas Komisiju atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā lietā prasītājs apstrīd ziņojumu par savas karjeras attīstību laika periodā no 2002. gada 1. jūlija līdz 31. decembrim.

Kā pretenziju pamatojumu prasītājs norāda šādus iemeslus:

- lēmuma motivācijas trūkums;
- Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 43. panta pārkāpums, kā arī 2001. – 2002. gadā piemērojamo pārejas noteikumu neievērošana, veicot attīstības novērtējumu;
- 5. panta 5. daļas c) apakšpunkta pārkāpums neievērojot vispārīgos noteikumus 43. panta piemērošanā;
- būtiska kļūda vērtējumā;
- vienādas attieksmes un nediskriminācijas principa pārkāpums;
- nekoncekvence starp komentāriem un viņam piešķirto vērtējumu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Ferriere Nord spa iesniedza 2004. gada 23. aprīlī

(Lieta T-153/04)

(2004/C 168/20)

(Tiesvedības valoda: itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 23. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Ferriere Nord spa, kuru pārstāv Wilma Viscardini un Gabriele Donà.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— Pamatojoties uz EKL 230. pantu, atcelt ar 2004. gada 5. februāra ierakstītu vēstuli BUDG/C-5/DS (D2004)/51138, ko prasītāja saņēma 2004. gada 13. februārī, un ar faksu BUDG/C-05/DS (D2004) 53883, ko prasītāja saņēma 2004. gada 13. aprīlī, nosūtītos Eiropas Kopienu Komisijas lēmumus, kuros Ferriere Nord tika pieprasīta summa 564402,26 eiro un 341932,32 eiro apmērā samaksa saistībā ar lietu IV/31.553 – sametinātie tērauda režģi.

— Piespriest Komisiju atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamatojot savu prasību, prasītāja norāda, ka iepriekš minētie lēmumi, kas pieņemti, izpildot Komisijas 1989. gada 2. augusta lēmumu (saskaņā ar kuru prasītājai ir uzlikta sodanauda 320000 ekiju apmērā par EEK līguma 85. panta 1. punkta neievērošanu) ir prettiesiski, jo ir notecējis noilguma termiņš, kas noteikts Padomes 1974. gada 26. novembra Regulas Nr. 2988/74 attiecībā uz noilguma termiņiem procesuālās darbības un sankciju piemērošanā atbilstīgi Eiropas Ekonomikas kopienas transporta un konkurences noteikumiem ⁽¹⁾ 4. punktā. Jo sevišķi:

— Komisijas 1989. gada 2. augusta lēmums ir uzskatāms par galīgu pēc Tiesas 1997. gada 17. jūlija sprieduma, un tāpēc no šī datuma ir sācis tecēt piecu gadu noilguma termiņš, kas noteikts Regulas Nr. 2988/74 4. pantā;

— Šis termiņš ticis pārtraukts ar Komisijas 1997. gada 11. septembra vēstuli, kas saņemta 1997. gada 18. septembrī, kā rezultātā ir atsācies piecu gadu noilguma termiņa tecējums (saskaņā ar Regulas Nr. 2988/74 5. pantu);

— Tādēļ Komisijai vajadzēja izpildīt lēmumu par sodanaudas uzlikšanu pirms 2002. gada 11. septembra, vai, vēlākais – pirms 2002. gada 18. septembra;

— Turpretī apstrīdētie lēmumi ir pieņemti attiecīgi 2004. gada 5. februārī (prasītāja to saņēma 2004. gada 13. februārī) un

2004. gada 13. aprīlī (prasītāja to saņēma pa faksu 2004. gada 13. aprīlī);

— Līdz ar to Komisijas tiesības veikt 1989. gada 2. augusta lēmuma piespiedu izpildi ir noiļgušas iepriekš minētā iemesla dēļ.

⁽¹⁾ OV L 319, 29.11.1974., 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Daniel Bauwens iesniedza 2004. gada 22. aprīlī

(Lieta T-154/04)

(2004/C 168/21)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Daniel Bauwens, Brisele, kuru pārstāv advokāti Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis un Etienne Marchal, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt lēmumu pabeigt ziņojuma par prasītāja karjeras attīstību laika posmā no 2001. gada 1. jūlija līdz 2002. gada 31. decembrim sastādīšanas procedūru un noraidīt tā pieteikumu par vērsanos divpusējā vērtēšanas komitejā;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs iesniedza pieteikumu par vērsanos divpusējā vērtēšanas komitejā attiecībā uz ziņojumu par tā karjeras attīstību, kādu to apstiprināja apstiprinātājs. Šis pieteikums tika atzīts par novēlotu, jo tas tika iesniegts pēc 5 darba dienu termiņa, kuru paredz 7. pants Vispārējos Statūtu 43. un 45. panta izpildes noteikumos, kurus pieņēmusi atbildētāja.

Prasītājs apstrīd lēmumu, ar kuru noraida tā pieteikumu un galīgi sastāda ziņojumu, apgalvojot, ka 5 darba dienu termiņš bija jāaptur saskaņā ar Vispārējo noteikumu 7. panta zemsvītras piezīmi, jo prasītājs bija divu nedēļu atvaļinājumā, kas sākās nākamajā dienā pēc apstiprinātāja oficiālas vērtējuma apstiprināšanas. Šādā pašā kontekstā prasītājs min arī acīmredzamu kļūdu vērtējumā un labas vadības, labas pārvaldes un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Joël De Bry iesniedza 2004. gada 22. aprīlī

(Lieta T – 157/04)

(2004/C 168/22)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Joël De Bry, kas norādīja adresi Woluwe-St-Lambert (Beļģija), kuru pārstāv advokāti Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis un Etienne Marchal, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- Atcelt lēmumu par ziņojumu par prasītāja karjeras attīstību laika periodā no 2004. gada 1. jūlija līdz 31. decembrim.
- piespriet Eiropas Komisiju atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumā prasītājs vispirms norāda, ka vērtējumu sniegusi persona, kurai ir tāda pati kvalifikācijas pakāpe un kura ir atzīstama kā prasītāja konkurents. Pēc prasītāja domām vērtētājs atrodas interešu konfliktā. Tas ir pretrunā ar Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 14. pantu, jo vērtētājs nav informējis iecelējinstītūciju.

Tālāk prasītājs norāda uz nekonsekvenci starp apstrīdēto ziņojumu un viņam piešķirto vērtējumu. Prasītājs norāda arī uz motivācijas prasības un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu sakarā ar vērtētāja piezīmi, kas attiecas uz apgalvojumu par prasītāja ierastā darba laika neievērošanu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Gerasimos Potamianos iesniedza 2004. gada 26. aprīlī

(Lieta T-160/04)

(2004/C 168/23)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesai 2004. gada 26. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Gerasimos Potamianos, ar dzīvesvietu Grimbergen (Beļģija), ko pārstāv Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël

Louis un Etienne Marchal, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt AHCC lēmumu neatjaunot pagaidu darbinieka līgumu ar prasītāju;
- piespriet atbildētājam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Prasītājs iebilst pret struktūrvienības, kas tiesīga slēgt līgumus, [(AHCC)] atteikumu atjaunot ar viņu pagaidu darbinieka līgumu.

Šajā sakarā tiek precizēts, ka apstrīdētais lēmums pamatojas vienīgi uz DG RTD spēkā esošo nostāju attiecībā uz ierobežojumiem pagaidu darbinieku iespējām, kā rezultātā nevienam darbiniekam, kura darba stāžs Komisijā pārsniedz sešus gadus, vairs nenodarbina; minētais darba stāža ilgums ir lielāks, nekā citiem darbiniekiem, kuri ir tiesīgi pretendēt uz minēto nodarbinātību.

Kā norāda prasītājs, šis ierobežojums ir pretrunā ar 12. panta 1. daļu Noteikumos par pārējiem darbiniekiem, kas par visas nodarbināšanas mērķi izvirza nodrošināt iestādē iespējas pagaidu darbiniekiem, kuriem piemīt visaugstākās kompetences, darba ražīguma un godīguma īpašības. Tas ir pretrunā arī DG ADMIN lēmumam atļaut pagarināt īstermiņa līgumus ar 2 b (kārtējais budžets) un 2 d (pētniecības budžets) pagaidu darbiniekiem līdz 2004. gada 30. aprīlim.

Savu prasījumu pamatojumā prasītājs turklāt norāda, ka šajā gadījumā ir noticis diskriminācijas aizlieguma principa pārkāpums, kā arī pilnvaru nepareiza izmantošana.

Prasība pret Eiropas Komisiju, ko Gregorio Valero Jordana iesniedza 2004. gada 26. aprīlī

(Lieta T-161/04)

(2004/C 168/24)

(Tiesvedības valoda: spāņu)

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 26. aprīlī iesniedza Gregorio Valero Jordana ar dzīvesvietu Briselē un kuru pārstāv advokāts Massimo Merola.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2004. gada 10. februāra lēmumu, kas liedza prasītajam piekļuvi vispārējā konkursa A7/A6 COM/A/637 rezervistu sarakstam un individuālajiem lēmumiem pēc 1995. gada 5. oktobra, ar kuriem ierēdņi tika iecelti A6 kategorijā;
- piespriest Eiropas Kopienai segt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā procesā prasītājs apstrīd atbildētājas lēmumu, kas liedza prasītajam piekļuvi vispārējā konkursa A7/A6 COM/A/637 rezervistu sarakstam un individuālajiem lēmumiem sākot ar 1995. gada 5. oktobri, ar kuriem ierēdņi tika iecelti A6 kategorijā.

Lai pamatotu savu prasību, prasītājs apgalvo, ka, pirmkārt, tika nepareizi piemērots izņēmums, kas noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā.⁽¹⁾ Šis izņēmums skar indivīda privātās dzīves neaizskaramības prin-

cipu un indivīda neaizskaramību, jo īpaši, saistībā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību. Prasītājs apgalvo, ka šajā sakarā nevar uzskatīt, ka sniedzot piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, tiktu pārkāpts to personu privātās dzīves neaizskaramības princips, kuru vārdi minēti dokumentos, jo piederība civildienstam neietilpst privātās dzīves neaizskaramības principa piemērošanas jomā.

Vēl jo vairāk, tik tālu, cik individuālie lēmumi attiecībā par Eiropas civildienesta ierēdņu iecelšanu ir publiski, prasītājs apgalvo, ka ir pārkāpts Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti 5. panta b) apakšpunkts.⁽²⁾

Prasītājs arī apgalvo, ka nav izpildīts pienākums informēt par pamatojumu un pārkāpts labas pārvaldes princips.

⁽¹⁾ OV L 145, 31/05/2001, 43. lpp.

⁽²⁾ OV L 8, 12/01/2001, 1. lpp.

III

(Paziņojumi)

(2004/C 168/25)

Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī

OV C 156, 12.6.2004.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 146, 29.5.2004.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
